

10 y 11 de diciembre

Jornadas de Sin Permiso 2010 en Barcelona

Avance democrático o involución: dos alternativas de salida a la crisis

Por distintos motivos —también presupuestarios— la reunión anual de SP se centrará este año en la situación europea.

Europa se ha convertido ahora en el epicentro de la crisis económica mundial, y en una suerte de laboratorio político en el que se experimentan políticamente las distintos caminos de salida de la más aguda crisis capitalista mundial en 70 años.

La peculiar posición en que se hallan los países miembros de la UE —pérdida de soberanía nacional monetaria, amenaza clara de pérdida de soberanía nacional fiscal, etc.— les ha hecho especialmente vulnerables: el espacio económico integrado más grande del mundo, que es al mismo tiempo un espacio en el que se conservaban, mal que bien, y a pesar de tres décadas de neoliberalismo, derechos democráticos y sociales conquistados por siete generaciones del movimiento obrero, está siendo objeto de un ataque sin precedentes por parte de la aristocracia financiera mundial y de sus cómplices políticos y mediáticos.

El objetivo es claro: la destrucción de los restos del estado democrático y social de derecho. El pretexto, también: una política fiscal de austeridad impuesta en toda la eurozona pretendidamente concebida para poner fin al enorme crecimiento del déficit público en que han tenido que incurrir los diversos Estados europeos para rescatar a la banca y a las instituciones financieras privadas y para subvenir al incremento de los gastos sociales —señaladamente, la cobertura del paro— provocado por el desplome económico.

Gobiernos democráticamente elegidos para desarrollar políticas totalmente distintas —como los socialistas de Papandreu en Grecia, de Sócrates en Portugal o de Zapatero en el Reino de España— han terminado por plegarse a las recetas de ajuste neoliberal. Y gobiernos conservadores como el de Cameron en Gran Bretaña o el de Sarkozy en Francia están ahora mismo aplicando medidas de política económica y social extremistas, que para nada figuraban en los programas políticos con que se presentaron a las elecciones y las ganaron.

El repudio ciudadano *pasivo* a esas políticas impopulares y antidemocráticas es claro e intenso, y lo reflejan homogéneamente todas las encuestas de opinión. El repudio *activo* es más heterogéneo: la contestación social en Francia es amplia, densa y contundente, y cuenta con un respaldo de la opinión pública rayano en el 75%. La Huelga General del pasado 29 de septiembre en el Reino de España España fue un éxito por su extensión y capacidad movilizadora, y la inmensa mayoría de la población española cree injustas e ineficaces las contrarreformas decididas por el gobierno socialista, pero la Huelga General no contó con un respaldo de la opinión pública española ni remotamente parecido al de la francesa.

Sea como fuere, es claro que el núcleo de la resistencia a los programas europeos de ajuste neoliberal está constituido por los sindicatos obreros. Mucha gente, incluidos economistas del *establishment* como el premio Nobel Stiglitz, han manifestado su apoyo decidido al movimiento obrero y sindical, al que ven como última esperanza de que Europa corrija el catastrófico curso —*también económicaicamente* catastrófico— decidido en los últimos meses por su casta rectora.

Es de prever que la conflictividad social en Europa no hará más que crecer durante este curso. Pero los distintos movimientos sociales y ciudadanos que están confluendo en la protesta, y de manera señalada y central los sindicatos obreros mayoritarios, se han quedado prácticamente sin una representación política en las instituciones democráticas europeas y nacionales a la altura de las exigencias planteadas.

Las jornadas SP de este año se centrarán, así pues, en los siguientes 5 problemas:

1. Diagnósticos de la naturaleza y la dinámica de la crisis económica capitalista mundial desde 2007.
2. El neoliberalismo, la “financiarización” y la “globalización” de las tres últimas décadas son distintas caras de un proyecto de todo punto político de hegemonía económica, social y cultural de las élites rentistas (particularmente, financieras e inmobiliarias). Se olvida a menudo que el programa del keynesianismo genuino (no del bastardo de los manuales de macroeconomía al uso) fue la “eutanasia del rentista”. En qué consistiría hoy un programa político económico-social de “eutanasia del rentista”, y qué bases sociales podría llegar a tener.
3. La trampa del euro: cuando a la pérdida de soberanía monetaria nacional se añade la pérdida de soberanía fiscal, a manos de una casta rectora incareada e incareable democráticamente (Comisión Europea, Banco Central Europeo). La disyuntiva: salir del euro y recuperar la soberanía monetaria, o conseguir una política fiscal común europea de tipo expansivo.
4. La representación política de los movimientos sociales populares de protesta contra el golpe de estado financiero en Europa. La crisis de la relación fiduciaria representados/representantes está en el núcleo de la crisis de las democracias en todo el mundo: la remundialización de la economía en los últimos treinta años ha vuelto a poner sobre el tapete el problema enunciado por Keynes en los años 40, cuando se implicó en el programa de la desmundialización de la economía: la aniquilación del derecho de los gobiernos al control de los movimientos de capitales monta tanto como la aparición de un parlamento virtual del dinero, no elegido por nadie, pero capaz de anular las decisiones de los parlamentos electos. Ese problema adquiere unos rasgos específicos, y particularmente dramáticos, en los países de la UE.
5. La ofensiva neoliberal contra las constituciones europeas nacidas del antifascismo y la Resistencia, señaladamente contra su vertiente social y laica. Esa ofensiva es indirecta, como en el intento naufragado de una Constitución europea. O directa: Italia (las demásías de Berlusconi, con

referéndums de reforma de la Constitución incluidos), Francia (la deriva presidencialista de Sarkozy y el ataque directo al núcleo de las instituciones republicanas), Portugal (la actual propuesta derechista de reforma de la Constitución republicana nacida de la Revolución del 25 de abril de 1974), Reino de España (la ofensiva de la derecha contra el Estado de las autonomías, o a favor de una ley que limitara paraconstitucionalmente los márgenes del déficit público).

El simposio se organizará sobre la base de 5 mesas redondas/talleres de trabajo para cada uno de esos 5 problemas. Entre otros, contaremos con la participación como ponentes de:

Antoni Domènech
Editor General de Sin Permiso

Daniel Raventós
Profesor de la Facultad de Economía y Empresa de la UB
Miembro del Comité de Redacción de Sin Permiso

Gustavo Búster
Analista político y miembro del Consejo de Redacción de Sin Permiso

Ramón Górriz
Secretario confederal de Acción Sindical de CCOO

Manuel Bonmatí
Secretario Confederal de Relaciones Internacionales de UGT

Michael R. Krätke
Director del Instituto de Estudios Superiores de la Universidad de Lancaster
Miembro del Consejo Editorial de Sin Permiso

Alejandro Nadal
Economista mexicano y colaborador de La Jornada
Miembro del Consejo Editorial de Sin Permiso

Hugo Moreno
Docente -investigador en Ciencias-Políticas en la Universidad de París 8
Miembro del Comité de Redacción de Sin Permiso

Litus Alonso
Colaborador de Sin Permiso

10-11 de diciembre de 2010 De 10 a 14h y de 16 a 20h.

Lugar: Ateneu Roig (Ciudad Real 25, Vila de Gracia, Barcelona)

Inscripciones gratuitas y obligatorias . Contactar a: luisjuberias@fpereardiaca.org

Estas Jornadas dan derecho al reconocimiento de

1 crédito de libre elección de la Universidad de Barcelona (UB)

Organizan:

www.sinpermiso.info

www.fpereardiaca.org

Socialismo
sin
Frontieras

<http://fundacionsocialismosinfronteras.wordpress.com/>

Con el apoyo de:

Generalitat de Catalunya
Departament d'Interior,
Relacions Institucionals i Participació
**Direcció General
de Participació Ciutadana**

GREECS
GRUP DE RECERCA EN
ÉTICA ECONOMICO-SOCIAL I
EPISTEMOLOGIA DE LES
CIÈNCIES SOCIALS

U
UNIVERSITAT DE BARCELONA
B

Generalitat de Catalunya
**Departament d'Acció Social
i Ciutadania**

L'ATENEU

ASSOCIACIÓ
CULTURAL
roig

www.roigcultura.cat

10 i 11 de desembre

Jornades de Sin Permiso 2010 a Barcelona

Avenç democràtic o involució: dues alternatives de sortida a la crisi

Per diferents motius —també pressupostaris— la reunió anual de SP se centrarà aquest any en la situació europea.

Europa s'ha convertit ara en l'epicentre de la crisi econòmica mundial, i en una mena de laboratori polític en el que s'experimenten políticament els diferents camins de la sortida de la més aguda crisi capitalista mundial en 70 anys.

La peculiar posició en què es troben els països membres de la UE —pèrdua de sobirania monetària, amenaça clara de pèrdua de sobirania nacional fiscal, etc.— els ha fet especialment vulnerables: l'espai econòmic integrat més gran del món, que és al mateix temps un espai en el que es conservaven, malgrat tres dècades de neoliberalisme, drets democràtics i socials conquerits per set generacions del moviment obrer, és objecte d'un atac sense precedents per part de l'aristocràcia mundial i els seus còmplices polítics i mediàtics.

L'objectiu és clar: la destrucció de les restes de l'estat democràtic i social de dret. El pretext, també: una política fiscal d'austeritat imposta a tota l'eurozona, pretesament concebuda per posar fi a l'enorme creixement del dèficit públic en què han hagut d'incórrer els diversos estats europeus. Per rescatar la banca i les institucions financeres privades i per subvertir l'increment de les despeses socials —assenyaladament, la cobertura d'atur— provocat pel daltabaix econòmic.

Governs democràticament escollits per desenvolupar polítiques totalment diferents —com els socialistes de Papandreu a Grècia, a Portugal o de Zapatero al Regne d'Espanya— han acabat per plegar-se a les receptes de l'ajustament neoliberal. I governs conservadors com el de Cameron a Gran Bretanya o el de Sarkozy a França estan ara mateix aplicant mesures de política econòmica i social extremistes que per res figuraven en els programes polítics amb què es van presentar a les eleccions i les van guanyar.

El repudi ciutadà *passiu* a aquestes polítiques impopulars i antidemocràtiques és clar i intens, i ho reflecteixen homogèniament totes les enquestes d'opinió. El repudi *actiu* és més heterogeni: la resposta social a França és ampla, densa i contundent, i compta amb un suport de l'opinió pública de prop del 75%. La Vaga General del passat 29 de setembre al Regne d'Espanya va ser un èxit per l'extensió i la capacitat mobilitzadora, i la immensa majoria de la població espanyola creu injustes i ineficaces les contrareformes decidides pel govern socialista, però la Vaga General no va comptar amb el suport de l'opinió pública espanyola ni remotament semblant a la de la francesa.

Sigui com sigui, és clar que el nucli de resistència als programes europeus d'ajust neoliberal està constituït pels sindicats obrers. Molta gent, inclosos economistes de l'*establishment* com el premi Nobel Stiglitz, han manifestat el seu suport decidit al

moviment obrer i sindical, al qual veuen com la darrera esperança que Europa corregeixi el seu catastròfic curs —*també econòmicament catastròfic*— decidit en els darrers mesos per la seva casta rectora.

És de preveure que la conflictivitat social a Europa no farà més que créixer durant aquest curs. Però els diferents moviments socials i ciutadans que estan confluint en la protesta, i de manera assenyalada i central els sindicats obrers majoritaris s'han quedat pràcticament sense una representació política a les institucions democràtiques europees i nacionals a l'alçada de les exigències plantejades.

Les jornades SP d'aquest any se centraran, així doncs, en els següents 5 problemes:

1. Diagnòstics de la naturalesa i la dinàmica econòmica de la crisi econòmica capitalista mundial des del 2007.
2. El neoliberalisme, la “financiarització” i la “globalització” de les tres últimes dècades són diverses cares d'un projecte del tot punt polític d'hegemonia econòmica, social i cultural de les elits rendistes (particularment financeres i immobiliàries). S'oblida sovint que el programa del keynesianisme genuí (no del bastard dels manuals de macroeconomia a l'ús) va ser l’"eutanàsia del rendista". En què hauria de consistir avui un programa polític econòmic-social d'"eutanàsia del rendista" i quines bases socials podria arribar a tenir.
3. La trampa de l'euro: quan a la pèrdua de sobirania monetària nacional s'hi afegeix la pèrdua de sobirania fiscal, a mans d'una casta rectora acarada i incarable democràticament (Comissió Europea, Banc Central Europeu). La disjuntiva: sortir de l'euro i recuperar la sobirania monetària, o aconseguir una política fiscal comú europea de tipus expansiu.
4. La representació política dels moviments socials populars de protesta contra el cop d'estat financer a Europa. La crisi de la relació fiduciària representats/ representants està en el nucli de la crisi de les democràcies a tot el món: la remunidalització de l'economia en els últims 30 anys ha tornat a posar sobre la taula el problema enunciat per Keynes en els anys 40, quan es va implicar en el programa de desmundialització de l'economia: l'anihilació del dret dels governs al control dels moviments de capitals té tanta importància com l'aparició del parlament virtual dels diners, no escollit per ningú, però capaç d'anular les decisions dels parlaments electes. Aquest problema adquireix uns trets específics i particularment dramàtics als països de la UE.
5. L'ofensiva neoliberal contra les constitucions europees nascudes de l'antifeixisme i la Resistència, assenyaladament contra el seu vessant social i laïc. Aquesta ofensiva és indirecta, com l'intent naufragat d'una Constitució europea. O directa: Itàlia (els excessos de Berlusconi, amb referèndums de reforma de la Constitució inclosos), França (la deriva presidencialista de Sarkozy i l'atac directe al nucli de les institucions

republicanes), Portugal (l'actual proposta dretana de reforma de la Constitució republicana nascuda de la Revolució del 25 d'abril del 1974), el Regne d'Espanya (l'ofensiva de la dreta contra l'Estat de les autonomies, o a favor d'una llei que limités paraconstitucionalment els marges del dèficit públic).

El simposi s'organitzarà sobre la base de 5 taules rodones/tallers de treball per a cadascú d'aquests problemes. Entre d'altres comptarem amb la participació com a ponents de:

Antoni Domènech
Editor General de Sin Permiso

Daniel Raventós
Professor de la Facultat de Economia i Empresa de la UB
Membre del Comitè de Redacció de Sin Permiso

Gustavo Búster Búster
Analista polític i membre del Comitè de Redacció de Sin Permiso

Ramón Górriz
Secretari confederal d'Acció Sindical de CCOO

Manuel Bonmatí
Secretari Confederal de Relacions Internacionals d'UGT

Michael R. Krätke
Director de l' Institut d' Estudis Superiors de la Universitat de Lancaster
Membre del Consell Editorial de Sin Permiso

Alejandro Nadal
Economista mexicà i col.laborador de La Jornada
Membre del Consell Editorial de Sin Permiso

Hugo Moreno
Docent -investigador en Ciències-Polítiques a la Universitat de Paris 8
Membre del Comitè de Redacció de Sin Permiso

Litus Alonso
Colaborador de Sin Permiso

10-11 de desembre de 2010 De 10 a 14h y de 16 a 20h.

Lloc: Ateneu Roig (Ciudad Real 25, Vila de Gracia, Barcelona)

Inscripcions gratuïtes i obligatòries . Contactar a: luisjuberias@fpereardiaca.org

Aquestes Jornades donen dret al reconeixement
d' 1 crèdit de lliure elecció a la Universitat de Barcelona (UB)

Organitzen:

www.sinpermiso.info

www.fpereardiaca.org

Socialismo
sin
Frontieras

Fundación

<http://fundacionsocialismosinfronteras.wordpress.com/>

Amb el suport de:

Generalitat de Catalunya
Departament d'Interior,
Relacions Institucionals i Participació
**Direcció General
de Participació Ciutadana**

Generalitat de Catalunya
**Departament d'Acció Social
i Ciutadania**

roig

www.roigcultura.cat